

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 564/2026
19.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Тања Симоновић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2944/25 од 23.12.2025. године, на седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2944/25 од 23.12.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2944/25 од 23.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2944/25 од 23.12.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 258/25 од 08.10.2025. године, којом је обавезана тужена да на име дуга по пресуди истог суда П1 756/17 од 10.05.2018. године, решењу истог суда ИИ 2027/18 од 20.07.2018. године и закључку јавног извршитеља Александра Николића ИИ 1255/2018 од 25.07.2018. године исплати тужилји новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате како је одређено првим ставом изреке и накнади јој трошкове поступка од 63.002,98 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП). О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег

интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, или разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Побијаном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена Република Србија на исплату тужилиног новчаног потраживања из радног односа утврђеног извршном пресудом (и досуђених трошкова поступка), чије је принудно извршење било одређено у односу на извршног дужника Здравствени центар Врање, али није било спроведено због вишегодишње блокаде рачуна извршног дужника чији је оснивач тужена и који се претежно финансира из уступљених јавних прихода. О овом праву тужиле, као и о приговору застарелости потраживања који је истакла тужена, судови су одлучили у складу са правним схватањима израженим у одлукама овог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом.

Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права из одредаба чл. 12. и 14. Закона о стечају у погледу ситуације када постоји трајнија неспособност плаћања правног лица – дужника према којем се стечајни поступак не спроводи и солидарне одговорности Републике Србије, као оснивача дужника (Здравствени центар Врање) који се претежно финансира из уступљених јавних прихода, пошто је њима изражен правни став да солидарна одговорност тужене државе за обавезе дужника чији је она оснивач, постоји и у случају испуњености материјално-правних услова за отварање стечајног поступка над дужником у односу на кога се стечајни поступак по закону не може спровести. И у погледу закључка о незастарелости утуженог потраживања побијаном пресудом је изражен правни став који је у складу са ставом који је овај суд изразио у својим одлукама према коме се трогодишњи рок застарелости потраживања из члана 196. Закона о раду односи на новчана потраживања запосленог према његовом послодавцу, а не и у случају какав је конкретни у коме се захтева исплата новчаног потраживања утврђеног правноснажном судском одлуком, на који се примењује одредба члана 379. став 1. Закона о облигационим односима о десетогодишњем року застарелости.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбама ЗПП је прописано (члан 410. став 2. тачка 5) да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона, као и да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3).

У тужби поднетој у овој правној ствари 11.04.2025. године означена је вредност предмета спора од 10.000,00 динара, која очигледно не прелази законски „цензус“ од 40.000 евра у динарској противвредности, због чега изјављена ревизија није дозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је ревизију одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**